

Jednostranné informování, uplatňování dvojího metru. To je hlavní, v čem česká a slovenská média selhávají

 radiouniversum.cz/simkovicova-martina-2d-jednostranne-informovani-uplatnovani-dvojiho-metru-to-je-hlavni-vcem-ceska-a-slovenska-media-selhavaji

Martina Šimkovičová Díl 2/2

Text 9.5.202440 min Přehrát

#Politika

Zrušení podivných dvojí metrů ve veřejnoprávních médiích bylo jedním z předvolebních slibů současného slovenského premiéra Roberta Fica. A ačkoli u nás na to nejsme zvyklí, u sousedů začali sliby plnit. Slovenská ministryně kultury Martina Šimkovičová to v první části rozhovoru komentovala slovy: „Současná slovenská veřejnoprávní televize opravdu není objektivní. Nedává prostor jedné i druhé straně. Často se stalo, že za minulé vlády jednoduše nezvali do diskuse opoziční poslance. Proč asi?“ A přestože Ficova vláda postupuje v souladu s evropskou legislativou, a ve srovnání s kroky nové polské vlády v podstatě v rukavičkách, je obviňována ze zavádění totality. Zbavit se těch dvojích metrů není v dnešní Evropě snadné, a ministryně Šimkovičová to komentuje slovy: „Toto už asi nevidí jen slepí a bezduší.“

Martina: Když se podíváme na vysílání veřejnoprávní televize slovenské, tak vy jste řekla, že jsou cenzurovány názory. Co tedy vlastně dosud vysílaly, když chtěly informovat? Byla to jakási ideologická propaganda, nebo jak to vlastně chápat? Co se na Slovensku přesně odehrálo? My víme, jak to funguje u nás, nebo tušíme. Ale jak je to za hranicí?

Martina Šimkovičová: Tak přesně to samé se odehrávalo i u nás, to samé, co se odehrávalo u vás. V rámci covidu například se stále odehrávalo to samé. Bubliny, povinné očkování. Dejte si zaočkovat babičku a dědu – mohou vás nakazit. Vždyť víme, co se tady dělo. Ale alternativní média nějakým způsobem držely psychiku těch lidí,

aby nešli v davu. Aby se nenechali zbláznit. Vždyť se podívejme na statistiku psychiatrických onemocnění u nás. Na Slovensku. Nevím, jak je to u vás, ale předpokládám, že asi je to samé.

Martina: Narostlo to u dospělých, a především u dětí.

Martina Šimkovičová: Ano, a především u dětí. Dali jim distanční vzdělávání. Zapáskovali dětská hřiště. Děti si nemohly hrát. Nemohly jít ven. Co to mělo za význam, že vám zapáskují obuv, drogerii a hračky? Mohli jste si koupit pouze... Co to bylo za psychologickou hru? Já nevím, jaký to mělo význam. To byla věda?

Jednostranné informování z jednoho zdroje, uplatňování dvojího metru – tím vším média v Čechách i na Slovensku selhala a selhávají

Martina: Vnímáte to jako selhání médií v té době? Stejně jako třeba v době migrační krize, která tedy samozřejmě stále trvá, nebo Ukrajiny?

Martina Šimkovičová: Například vždyť oni informovali o Ukrajině pouze z jednoho zdroje.

Martina: Selhání médií?

Martina Šimkovičová: Samozřejmě. Co jiného to bylo? Tak co jiného měli ti lidé, když byli zavřeni v těch svých bytech, dvoj-, trojpokojových, tak měli tam nějakou tu skříňku, televizor, který si zapnuli, a tam měli nějaký tok informací. No, a potom měli nějaký počítač a napojili se na nějaká alternativní média. Kdo chtěl, ale starší lidé nepůjdou na alternativní média.

Martina: A když tady tedy říkají zaměstnanci: „Chceme chodit do práce bez strachu, výčitek a kompromisů, každý den jít do práce, kterou milujeme, a dělat ji nejlépe.“ – Vznikla u vás třeba iniciativa, že by se některá média omluvila za to, jakým způsobem informovala třeba v době covidu?

Martina Šimkovičová: Ne. Ani nemám pocit, že by se někdo chtěl omluvit. Spíš naopak. Herci, zpěváci, naše paní prezidentka – všichni, kteří vytvářeli reklamu na „Vakcína je svoboda,“ a podobně. Nic, to se neřeší. Další věc: Proč je tady zase dvojitý metr například na ženy? Že ženu z mého spektra mohou urážet těmi nejhrubšími výrazy, jaké existují. Ale ženy z jejich řad, na které se nedostanou taková urážlivá a hanlivá slova? Ale náhodou se něco o ně otře, tak v tu chvíli je už takový empatický projev velmi citlivý, že nemohou něčím takovým ženy urážet, a proč si to vlastně ta druhá skupina dovoluje. Tady je stále podsouvaný dvojitý metr. Nějaké ohraničené myšlenky jedné skupiny lidí.

Martina: Myslíte si, že to vyřeší, anebo aspoň spraví nový zákon o televizi a její nové uspořádání? Nedojde k takovému tomu bumerangovému efektu, který už jsem tady jednou naznačila? Že každá vláda, která přijde, si dosadí své lidi a jedeme dál?

Martina Šimkovičová: Médium je fenomén. Televize je fenomén. Televize dokáže zázraky. Vím to sama. Pracovala jsem 11 let v hlavním zpravodajství. Vím, jakým způsobem hlavní zpravodajství funguje. Když se měnili ředitelé, měnila se i idea a nějaká ta myšlenka toho, jak se bude pracovat. Já jsem to i paní Jourové vysvětlovala. Pracovala jsem v rádiu. Média mají obrovský vliv na myšlenky lidí. A proto je pro nás prioritou mít veřejnoprávní televizi v nějakém našem vnímání a dát tam aspoň své myšlenky. My, vlastně tato vláda, nemá prostor kromě alternativních médií někde jinde vyslovit své myšlenky. Nemá.

Progresivističtí aktivisté cílí na mladé na sociálních sítích, jsou v tom napřed a mají na to zjevně i dost finančních zdrojů

Martina: V tuto chvíli se ocitáme v zasetí sociálních sítí. Zrovna nedávno jsem si povídala s naším českým známým blogerem Vidlákem, a on řekl, že jsme v době, kdy s jedním mobilním telefonem může mít velmi podobný zásah, jako mnohá velká drahá média. Umíte si představit tuto cestu, řekněme, ignorovat velká

média? Anebo jejich zásah je stále tak velký, že přece jen je to velmi naivní myslet si, že sociální sítě mohou převálcovat takový moloch, jako je česká nebo slovenská státní televize?

Martina Šimkovičová: Já jsem tvořila doktorát o médiích, a toto jsem tam měla zakomponované. Teď přemýšlím, kolik let zpět to bylo, a už tehdy mi to v podstatě v rámci těch hypotéz a výzkumů vyšlo. A to bylo asi 7, 8, 9 let zpátky, že mladí lidé už televizi nepotřebují, oni jsou na sociálních sítích a s těmi si absolutně vystačí. To velice dobře vědí i politici progresivního ražení. A proto například, když bylo před volbami, tak cokoliv jste si zadali, tak tam okamžitě vyskakovali. Takže je tam znát ovlivňování mladých lidí. Před volbami úplně takovým masivním útokem. Takže mají, to je budoucnost. Ano, tam by mělo být zaměření přesně na tato sociální média. Protože je to snadný přístup. Nosíte si to u sebe. Okamžitě jste i interakcí s někým anebo s něčím.

Martina: A vy to tak také děláte? Myslím vaše vládní koalice.

Martina Šimkovičová: No, to je spíš asi na tu mladší generaci. Ale my to nemáme tak dobře rozpracované, jak to mají rozpracované progresivci. To je fakt chyba.

Martina: Vnímáte to jako chybu? Nebo čím to je, že to nemáte tak dobře rozpracované, když víte, že to funguje? Mluvím i o sobě, protože, samozřejmě, já bych taky potřebovala třeba oslovovat mladší posluchače, ale ne všechno v mém věku je mi přirozené, jestli mi rozumíte.

Martina Šimkovičová: No, možná že to je... No, chyba to rozhodně je. Ale je to možná i otázka financí.

Martina: Myslíte si, že progresivní strany, síly, jedinci na to mají nějaké penězovody?

Martina Šimkovičová: Je to dost možné. Já tedy o tom nevím, ale je to dost možné. Protože to mají opravdu perfektně rozpracované. Takže podle mě je to otázka peněz.

Martina: Dobře, já vás nebudu trápit.

Martina Šimkovičová: Potřebujete potvrzení. Nemohu vám to potvrdit, ale logicky mi to vychází, že tam je finanční tok, a potom z toho jsou tyto vlivy. A další věc je, to jsou mimovládání organizace, které si zde vytvořily nějaké ty své pavoučí sítě i v rámci jednotlivých fondů, které spadají pod ministerstvo kultury. A tam je fakt obrovský tok peněz. Ale tak si to dokázali zabezpečit, že já jsem jako průtokový ohřívač. Přes mě to pouze přejde. Já to podepíši, a celý ten obnos peněz jde na fond. Například na podporu umění. A vezměte tancování u tyče, nějaký festival. To je, jak se převlékat, pro chlapce od 16 do, nevím, kolika let, tak na to se dalo 46 000 euro. Daňoví poplatníci, já nevím. Když se zeptám lidí, tak máme tu prý 80 % katolíků na Slovensku, když se jich zeptáte, zda s tímto souhlasí. Netuším, zda by s tím souhlasili. To jsou informace, které se lidé nedozví, pokud my o nich nebudeme mluvit.

A ještě jednu věc jsem chtěla při této příležitosti říci. Já, jako politik, když jsem chtěla přijít do nějaké bratislavské školy, udělat nějakou přednášku, možná psychologického charakteru, možná i před tím... když jsem měla před vstupem do politiky, tak mě tam nikdo nepustil. Ale děti mojí kamarádky chodí na gymnázium a říkaly mamince: „Mami, proč nás tady byli lanařit, abychom volili Korčoka jako prezidenta?“ Takže to je také otázka, že je třeba se zamyslet nad tím, proč zase jedna strana může chodit do škol, může ovlivňovat nějakými přednáškami mladé lidi, získávat si mladé voliče. Vždyť od 18 let mohou volit. Takže se možná zaměřili na tuto skupinu dětí, které už byly nad 18 let. A ty děti přišly domů s tím: „Mami, budeme volit Korčoka.“ Nebo: „Rodiče, volte Korčoka, protože ve škole nám řekli, že to je ten nejlepší člověk, kterého mám volit.“

Nová slovenská vláda chce dostat neziskové organizace pod větší kontrolu, především odkud a kam jdou přes ně peníze

Martina: To je působení neziskovek. Víím, že třeba v Brně se podařilo občanské iniciativě, kterou vedl Hynek Charouz, znemožnit v jedné určité škole, aby tam chodily neziskovky, které jaksi děti nabádaly k tomu, aby si občas do školy vzaly nikáb a vysvětlovaly jim výhody nejrůznějších islámských směrů a podobně. Řekněte mi: Jsou na Slovensku oprávněné obavy, že vy a vaše vláda půjdete takzvaně po krku těmto neziskovkám?

Martina Šimkovičová: No, to je zase v programovém prohlášení vlády. Jednoduše ano. Prověřujeme tyto neziskové organizace. Koneckonců i v parlamentě je zákon z dílny SNS a jde o to, abychom viděli tu transparentnost. Ten tok peněz, kdo ze zahraničí to podporuje. Já to chci vědět. A určitě to chtějí vědět i naši voliči. Proč bychom to neměli vědět?

Martina: A vy osobně jste proti tomu, aby chodily tyto neziskovky s nejrůznějšími programy do škol a jakýmkoliv způsobem ovlivňovaly děti?

Martina Šimkovičová: No záleží, jaké to jsou neziskovky. A jaký mají program. Já jsem například zrušila dotační program určený na boj proti dezinformacím a mediální výchovu. Když jsem se na to podívala, na tu pavučinu, a kdo tam byl zakomponovaný do toho, tak to byla velmi známá jména tady u nás na Slovensku. A byl tam obnos 300 000 euro. Tak jsem si řekla, že toto asi není vhodné.

Martina: Vy jste za to, tuším, nechala opravit střechu...

Martina Šimkovičová: V Redutě. Ano. Takže já jsem to... Já jsem měla pouze možnost, že buď to zruším, a ty peníze propadnou, ale aby nepropadly, tak jsme rychle hledali možnost, kam bychom ty peníze dali, a toto mi přišlo jako nejlepší investice. Protože budova Reduty v centru Bratislavy je nádherná historická budova. Kde mimochodem, myslím si, že dva měsíce poté, když jsem to

odevzdávala, tak paní prezidentka předávala ceny jednotlivým lidem. Tak jsem tam tak hrdě kráčela – i když ti lidé byli většinou z toho jejího spektra – a říkám si: „No vidíte, jak je to krásná budova. Můžete tady předávat ceny. Aspoň na vás nebude pršet, protože se opravuje střecha.“ Bylo to velice dobré rozhodnutí.

Martina: Premiér Robert Fico už loni v říjnu oznámil, že by chtěl označit nevládní organizace na Slovensku za zahraniční agenty, a uvedl, že skončila éra, kdy v této zemi vládly nevládní organizace. Vy říkáte, tuto tendenci jste měli, nebo máte v programové prohlášení. Řešíte to konkrétně? Na vládě skutečně prochází všechny tyto nevládky auditem a všechny budou podrobeny tomuto zkoumání?

Martina Šimkovičová: Nejvíce neziskovek je v kultuře a ve školství. Já už mám přehled o některých neziskových organizacích. Nejvíce se to týká těch jednotlivých fondů, kam šly značné toky peněz. A NKÚ dělá od března kontrolu, a myslím, že právě příští týden bychom měli mít první výsledky této kontroly. No, a potom jsou tam neziskovky, které jsou v rámci školství a působení, o kterém mluvíme. Neházíme všechny neziskové organizace do koše, protože jsou i organizace, které jsou prospěšné a které dělají dobře svojí práci. Takže toto zase nemícháme dohromady. Ale budeme pečlivě kontrolovat a starat se o to, že co ta konkrétní nezisková organizace dělá a na co jsou použity finanční toky a nač potřebují tyto peníze.

Neobnovili jsme spolupráci s Ruskem, pouze jsem zrušila nějaké usnesení, že nebudeme jednat s ruskými a běloruskými představiteli

Martina: Paní ministryně, vy víte, jak si získat přátele a veřejnost, protože kritika se na vás snesla za vaše rozhodnutí v lednu tohoto roku, kdy jste obnovila komunikaci, spolupráci s Ruskem a Běloruskem. Informoval o tom slovenský web Pravda a také ruská státní agentura TASS. Na Slovensku vás kritizovali za to, že jste o sto osmdesát stupňů otočila postoj oproti předchozímu vedení rezortu kultury. Proč jste to udělala takto s rozběhem?

Martina Šimkovičová: Takže abychom si to urovnaly. Já jsem neobnovila spolupráci. Já jsem pouze zrušila nějaké usnesení, které předchozí paní ministryně udělala, protože byl konflikt na Ukrajině. A když se pan premiér setkal s velvyslancem z Ruska, a kdybychom se náhodou setkali, tak já bych interní usnesení porušila. Za to bych asi nebyla pochválená. Tak jsem si řekla, že tento nějaký bezvýznamný akt zruším. Takže to bylo pouze zrušení usnesení.

Martina: A nafoukla to média?

Martina Šimkovičová: Samozřejmě. Protože já s nimi neobnovuji žádnou spolupráci, jakou mohu v tomto konfliktu obnovit s Běloruskem anebo s Ruskem. Ale chvíli po tom byl u mě velvyslanec Ukrajiny, a přesně na toto se ptal. My jsme se dohodli, že uděláme dokonce ukrajinský festival tady na hradě v Bratislavě. A já jsem za to, ať každá země se tady odprezentuje. Bude to jednodenní festival, kde se odprezentuje kultura toho národa. Já jsem za. Historie, kultura, jídlo, zvyky a tak dále. Vždyť tady máme i ministerstvo cestovního ruchu, tak ať se prezentují. A hned se mě ptal, zda budu obnovovat spolupráci s Běloruskem a Ruskem. Já řekla, že ne. To bylo pouze zrušení usnesení. Ale zase jim to přišlo vhod, takže to nafoukli, a nic se neděje. A už to i zapomněli.

Martina: Když už jsem to tedy takto přeříkala, jak se to psalo v našem tisku, jak si myslíte, že by vlastně v tuto chvíli měla vypadat diplomacie na vaší úrovni? Jak byste vlastně vy měla postupovat nebo chtěla postupovat ve vztahu třeba i k těmto dvěma zemím jakožto ministryně kultury se svými protějšky?

Martina Šimkovičová: Já bych chtěla dělat politiku na všechny čtyři světové strany. Ne pouze na tu, na kterou nás nějakým způsobem ženou. Například Evropská unie chce pouze na tu jednu stranu. Dnes jsem v rádiu opět slyšela, že zítra je tady výročí, 1. máj, květen. Máj, lásky čas, tak tady máme dvacet let výročí vstupu Slovenska do Evropské unie. Máme velký galaprogram. Zítra bude přímý přenos na RTVS. Uvidíme. Tak pan premiér tam bude mít

projev. Tak uvidíme, jak to bude. Ale toto je vlastně politická záležitost, takže tady je možné mít i nějaké politické projevy. A já bych chtěla dělat kulturu na všechny čtyři světové strany. Je tady válka. Je tady konflikt na Ukrajině. Mluvila jsem o těch mladých chlapcích. Já jako máma mám také syna, dvacetiletého, a nikdo z nás nechce, aby tady byl jakýkoliv konflikt. Já pevně věřím, že to skončí. Čím dřív, protože tam umírají mladí a nevinní lidé. A možná že i zrušením nějakého absurdního zákazu nebo usnesením by možná mělo být nějakým krokem k tomu, že ať je tady konečně mír. Protože posílání zbraní, a tak dále. My už jsme asi všechno poslali. My už asi nic. Vždyť pan Nagy (předchozí slovenský ministr obrany) v současné době působí u vás, v Čechách. A tedy píše, že tady je dezolátům vstup zakázaný do nějaké restaurace. To nevím, zda jsou správné kroky. Ale ať si každý zodpovídá za své činy a kroky v rámci svého nějakého uvážení. Takže, když to je Amerika – moje dcera žije v Americe – mějme dobré vztahy s Amerikou. Mějme dobré vztahy s Čínou. Mějme dobré vztahy se všemi zeměmi okolo nás.

Martina: To, co mimo jiné štválo naše dvě země, používám příliš expresivní výraz, protože si myslím, že většina běžných občanů to takto nevnímá. Ale to, co nás rozdělilo, je mimo jiné i postoj české vlády vůči Ukrajině a konfliktu, a postoj vaší vlády. Jak vnímáte ten, možná až paradox, že když někdo hovoří o tom, že si přeje mír, že si přeje, aby tento konflikt skončil, aby neumírali další lidé, aby netrpěli další lidé, tak je označován za chcimíra, za russáka, za ruského agenta. Jak se v tomto vy orientujete? Protože na vás, mimo jiné, tato diplomacie dopadá.

Martina Šimkovičová: Já jsem také označována těmito přívlastky: „Jsem proruská a miluji Putina.“ Já netuším, jak na to přišli, ale to jsme zase u toho vyjádření pana Šimečky. Takhle se oni vyjadřují. Asi to jinak neumí anebo potřebují širokému okolí dá najevo, aby nás takto vnímali. Tak ať si každý dělá svou politiku. Je to velká psychologie a nátlak.

Martina: Cítíte se svobodná, když mluvíte o těchto vztazích třeba k Rusku, k situaci na Ukrajině, Bělorusku, když se budeme bavit o právech sexuálních menšin, což se za chvíli budeme bavit, cítíte se volně, nebo vážíte každé slovo? Nejenom jako ministryně, ale i jako občanka.

Martina Šimkovičová: Tak pokud jde o rozhovor s vámi, tak se cítím svobodně. Nemám žádné tlaky, anebo že bych nemohla něco říci. A hlavně mluvím pravdivě tak, jak to je, protože nemám ani co skrývat anebo schovávat.

At' si je každý, jaké pohlaví chce, ale at' na to nechce peníze ze státního rozpočtu

Martina: Tak, když už jsem nakousla sexuální menšiny, tak to je další věc, kterou jste rozčeřili jinak poklidné slovenské vody, protože lidé na Slovensku se obávají, že máte v plánu nějak zásadně upravovat práva sexuálních menšin. Zdá se, že všechny vlády se tím zabývají možná víc než čímkoliv jiným. Jak k tomu přistupujete vy?

Martina Šimkovičová: No. právě oni chtějí upravovat jejich práva. Oni stále mluví o nějakých právech. Já tedy nevím, jaká práva jsou jim brána? Já mám pocit, že oni nám chtějí přivodit takový pocit, že oni jsou tady všude. Že jich je víc než nás. Že jich nejsou tři nebo čtyři procenta, anebo kolik jich vlastně je. Oni jsou všude. Teď jsem viděla nějakou reportáž v České televizi, že je dali do nějaké pohádky. Že to je ta jinakost. Že to je to správné. V Německu schválili zákon, 345 anebo takový počet, přes tři sta poslanců tam schválilo zákon, že si můžete měnit pohlaví na matrice každý rok bez toho, že byste měli jakýkoliv lékařský záznam. Toto už je pro mě ale šílené.

Když se dítě vyvíjí a začnou tam nějaké fyzické změny na těle, teď si začnou více všimnout holky kluky a kluci holky, už se to vyvíjí. A že možná kluk si začne všimnout kluků. On vlastně zjistí, že to asi není celkem taková norma, jak by měla být, a je potřeba se na toto dítě zaměřit, protože ono potřebuje svým způsobem pomoc. A potřebuje

děvče, které se vyvíjí, a začne mít ráda chlapce, a naopak. Ale my je z tohoto chaosu ještě dáme do většího chaosu a my jim řekneme: „Vždyť ty vlastně nemusíš být, co se to dějí ty fyzické změny. Ty vlastně můžeš být co chceš. Budeš kočička.“ V Londýně dělají nějakou školu pro kočičky.

Martina: Ty děti můžou chodit i na písek, na toaletu...

Martina Šimkovičová: Ale toto je čistá psychiatrie. Takže jaká práva jsou jim brána? Mohou žít? Mohou pracovat? Mají ruce, mají nohy, mají hlavu? Mohou chodit do práce? Co potom mají dělat proti nim postižení? Ti, kteří jsou nevidomí, sluchově postižení. Kteří jsou imobilní. Co mají dělat takovíto lidé? To jsou ti lidé, kteří potřebují pomoc. Ne tito, kteří jsou fyzicky zdatní a mohou pracovat, ať jdou pracovat. A ať si přitom žijí své životy. Mně je jedno, co. Já jsem liberál. Ať si dělají ve svých životech, co chtějí. Ale ať nechtějí například při tanci u tyče a převlékání se od 16 let, chlapci a děvčata, peníze ze státního rozpočtu. Ne.

Martina: Toto je váš postoj k sexuálním menšinám a k této celé neustále přifukované záležitosti?

Martina Šimkovičová: Ano. Podívejte se na Netflix anebo Českou televizi. V každém programu je zakomponovaný nějaký člověk, který je homosexuál. Anebo který prezentuje jinakost. To jsou divadelní představení, kde je jinakost. Dobře, v pořádku. Vždyť když tam chtějí chodit ti lidé, tak ať tam chodí. Vždyť se podívejte, jaký to je program. Tak na toto se asi nepůjdu podívat. Vyberu si nějaký jiný program anebo jiné divadelní představení. Dobrá. Oni jsou už všude. Ale co jim je upíráno? Jaká práva jsou jim upíraná? Já stále nevím. No, děti si... Já jsem proti tomu, by se jim dávaly děti do adopce. Ne. Je to proti přírodě. Jednoduše dvě ženy a dva muži si neudělají děti. Tak si je nemohou ani adoptovat.

Martina: Když budete prvního máje slavit vstup Slovenska do Evropské unie, jak v té souvislosti vnímáte to, že Evropský parlament se už před dvěma lety usnesl, že Evropská unie je zónou svobody sexuálních menšin? Co si pod tím představujete, a jak to vnímáte?

Martina Šimkovičová: Nevím, my už jdeme do takových... Když toto poslouchám, tak mi to přijde, tak mi to trošku smrdí takovou nějakou perverzností. Už vidím ty módní přehlídky – například z Paříže – které jsme včera pustili našim přátelům přes Facebook. Vždyť to je něco strašného. Krom to, že jsou chlapi převlečení v nějakých příšernostech. Jako karneval v pořádku, ale aby lidé chodili po ulici tak zvláštně oblečení? No dobře, tak když se ti chce. Ale oni to začínají brát, že to je norma. Že takhle to je v pořádku a my to budeme respektovat. Ať se za dveřmi svého domu, pokoje oblékají. Ať si každý dělá, co chce. Ale ať nechce peníze od státu na tyto aktivity. A ať nevnucuje své názory nám všem, kdo má svůj život a nechceme to respektovat. Tak ať nás s tím neotravují.

Martina: Myslíte si, že je ta menšina hlasitější než většina, a proto se jí dostává tolik pozornosti?

Martina Šimkovičová: My tady máme jednoho homosexuála, se kterým například řeším tyto věci. Je to dospělý muž, který je homosexuál. Žádným způsobem to nepotřebuje dávat najevo, ale je tedy homosexuál. Nestydí se za to. Též se s tím musel srovnat. Ale on také nesouhlasí s těmi LGBT protesty, kde chodí a převlékají se. Také mu to přijde zvrácené. Takže ono je to jakoby nahánění těch lidí k sobě. Pojd'te. My teď zvládneme toho víc. A média to podporují. Média veřejného mínění zase dávají takový pocit, že oni jsou většina anebo že jich je víc. Oni už jsou všude. Ale to je fakt jen ten zprostředkovaný pocit skrze média. Je potřeba mluvit konkrétně. Co je vám upíráno? Musíme jít konkrétně bod po bodu. Co se vám upírá? Jaká práva? Já nevím. Já stále nevím, o jakých právech oni mluví.

Kdybich se měla zabývat, nebo nějak řešit „hejty“ a nálepky, které dostávám, tak bych neměla čas dělat nic jiného

Martina: Paní ministryně, vy si zjevně stojíte na svém, přestože o vás můžeme číst ve slovenských novinách, i v českých, že jste xenofobní, homofobní, že jste proruská. Jak se s tím vyrovnáváte?

Martina Šimkovičová: Nečtu to.

Martina: Donese se vám to, slyšíte to, dcera to přinese ze školy třeba.

Martina Šimkovičová: Nepřinese.

Martina: Dcera vás šetří.

Martina Šimkovičová: Nepřinese to ze školy, protože dcera chodila doposud do školy v Rakousku. A v podstatě chodí do takové školy, kam chodí i politici. Ona nemá čas na to, aby nějak řešila média. Takže to nechte a naštěstí vyrostla v takovém divadelní prostředí a vlastně v kultuře. Tak zda se tam něco přihodí... Ale vychovávám ji tak, aby se nenechala ovlivnit těmito věcmi. Tyto přívlasky, které mi dávají, když jsem byla s ní na mateřské v době, kdy jsem ji kojila, tak jsem byla na mateřské jako zaměstnanec televize. Soukromé, na Slovensku. A tehdy začala ta vlna migrantů. A tam, kde jsem tehdy bydlela, dnes už tam nebydlím, tak tam bylo hodně takových problematických situací v rámci těchto migračních vln.

To bylo asi před devíti lety. Možná i deset. A já jsem sdílela na Facebooku, protože mi to přišlo... Že máma, která má malé dítě, že toto asi není v pořádku. Když jsem jdou ti migranti. Tak jsem to sdílela, a to bylo v pátek. A já jsem v pátek volala s mým šéfem v televizi. A on tedy, že dobře. Všechno je připravené. V pondělí už jenom přijdeš vysílat a podepíšeme tedy smlouvu, že nastupuješ. V sobotu titulky. Obrovské. Moje tvář. Xenofobka, rasistka, a já už nevím co... Na základě toho sdílení na Facebooku. To byla první facka s takovouto realitou tohoto progresivního myšlení. Já jsem myslela, že ztratím mléko. A tedy jako výchovný pedagog jsem si

začala dávat své terapie a začala jsem se sebou pracovat, že co se to vlastně děje? Vždyť jsem sdílela... Co se tady děje před mými zraky? A to mi teď jdete říct, že se to neděje? Anebo co? No, tak ředitel té televize tehdy, dnes už neexistuje, přišel za mnou a říká: „Prosím tě, tak řekni, že jsi to tak nemyslela a že tedy ty je tady chceš a že je vítáš a...“ Já to neřeknu. Já je nevítám. Já je tady nechci.

Martina: Vy si nedáte pokoj.

Martina Šimkovičová: Tak jsem měla ty „sochy,“ co jsem dostávala. A já, co to ale znamená, že...

Martina: Sochy? Myslíte ocenění?

Martina Šimkovičová: Ano, ocenění. A já... Že támhle jsou výsledky mojí práce. Proč to mám...? Já jsem stále nerozuměla, co ode mne chce? No, a tyto návštěvy se opakovaly. A stále jsem nevystupovala, protože jsem tomu nerozuměla, proč jsem xenofob a rasista? A tak jsem se tedy dohodli, že tam už nenastoupím. A okamžitě přišla nabídka z jiného média. A nabídka do politiky. Takže toto bylo první setkání s realitou tohoto formátu. A za těch devět anebo deset let to už potom berete jako čistění zubů. Jako běžnou rutinu.

Martina: Ale já si myslím, že přesto teď, když jste ve vysoké politice, tak ty ataky jsou úměrné tomu, jak vysoko jste na politickém žebříčku. Jak to zvládáte? Já vím, že pokud soudím podle sebe, tak my holky máme tendenci si to brát k srdci, řešit ty věci, trápit se, analyzovat, někdy třeba chtít i vysvětlit, protože člověka to vevnitř vlastně vždycky trochu nahlodá, a negativní přenos je vždycky silnější.

Martina Šimkovičová: Ale takhle to nemůžete brát. Když bych to takto brala, tak mě to už pohltí a nemám energii na to jít dál. Jenom tím, že vidím i moji dceru, jak vyrůstá, a chci, aby nevyrůstala v tomto chaosu a v tomto bordelu a v tom, co se tady děje. A že se

tady prezentuje být koza nebo kočička. Nebo se oženit s lustrem anebo vdát se. Že to je to pravé a je to v pořádku. To není normální. Není to normální, když se bavím s bývalými kolegy psychology, kteří mi říkají, že nemají čas na klienty, protože jich je tak veliký počet.

Tady je „čekačka“ na psychiatrické vyšetření. Takže my jdeme trochu špatně. Jdeme nějakým směrem, kterým nechceme jít. Jdeme směrem do nějakého chaosu. Do nějakých nemocí. Do nějakých psychologických převratů, a to podle mě asi není v pořádku. Takže když bych měla brát v úvahu tyto „hejty“ na mě, tak bych neměla čas řešit to, jakou roli mám já řešit v tomto úřadu nebo na tomto ministerstvu.

Martina: Kde je ten váš pevný bod?

Martina Šimkovičová: V mojí dceři. To je můj nejpevnější bod. Její oči, a to, kde je, a že chci, aby... Chci udělat maximum, abych jí pomohla ulehčit ten život, který má před sebou. Buď se mi to podaří, anebo se mi to nepodaří. Ale neumím se jen tak nečinně dívat. Moje maminka, která mi před chvílkou volala, a má o mě větší strach než já. Já nemám strach ani o sebe. Já jsem v podstatě tak trochu už byla tam, na onom světě. Já jsem si to tak trošičku vyzkoušela. Měla jsem nehodu. Ale moje maminka je například velmi citlivá, a já ji také učím, ať to tak neprožívá. Zakázala jsem jí sledovat jakékoliv zprávy. Kupovat noviny. Prostě ať se úplně odstříhne od politických relací, politického života. A když chce vědět, jak se mám, tak ať se mnou komunikuje. Ale o životě. Ne o politice. Rozhodně ne.

Člověk někdy potřebuje zahodit všechny myšlenky, vyčistit si hlavu a začít vnímat svět srdcem

Martina: Jako ministryně máte určitě nějaký cíl. Samozřejmě je tady vládní programové vyhlášení, je tady program, ale i vy osobně. Jaký je váš cíl? Kam chcete dojít, abyste si jednoho dne řekla: „Martino, dobré to bylo a povedlo se ti to“?

Martina Šimkovičová: No, já jsem to už v podstatě řekla. Abychom se vrátili k normě. Vždyť budme tolerantní ke komukoliv. Ale ať nás to nevtahuje do jejich světa anebo nechtějí si prosazovat ten jejich názor. Takové to svobodné vnímání, dýchání. Ten svobodný život v tom, že když to chceš dělat, tak dělej, ale neubližuj mi tím. Nezatěžuj mě tím. Jdi si to dělat. Nemusím tě vidět, a ať si každý dělá, co chce, ale v tom nějakém svém životě bez ovlivňování druhých. Pro mě svoboda je asi to nejvíc.

Martina: Co byste vzkázala našim posluchačům, teď i vašim, kteří doposud o vás čerpali zprávy jenom z českého mainstreamu?

Martina Šimkovičová: Ať zůstanou sami sebou. Ať tolik nepřemýšlejí. My hodně přemýšlíme. My se necháme likvidovat našimi myšlenkami. Člověk jde spát a má milion myšlenek, a potom mají lidé problémy se spaním. Tak si pusťte nějakou frekvenční hudbu, ale něco, co vás odstříhne od toho a normálně si tu hlavu vložte do srdce a zkuste vnímat ten svět skrze srdce. Já říkám to, co pomáhá mně. Tak jim to dávám jako nějaký návod. Je to možná kvantování anebo kalibrování. Nebo nevím. Ať si to každý pojmenuje, jak chce, ale když se mě někdo zeptá, jak jsem spala, tak já řeknu: Velmi dobře. Protože já toto provedu a fakt usínám tak, že jdu do toho srdcem a musím tu hlavu vypnout. Takže vyzkoušejte zahodit myšlenky a jít do srdce, a potom to možná bude všechno lepší.

Martina: Co vám říká srdce? Jak to dopadne?

Martina Šimkovičová: No, dobře to může dopadnout. Teď jsem se tak zamyslela a šla jsem do toho stavu, kam chodím často. Ona to je i moje práce. Být bez myšlenek je celkem náročné, ale ta vize nějaká musí být. A tu vidím. Vidíte jednu obrovskou hnusnou černou hospodu, když do vejdete a zapálíte jedno malé světýlko, tak už se ta tma rozbije. Tak to vidím tam v dálce, že tam svítí to světélko. A za ním půjdu.

Martina: Raději zapálit jednu svíčku než nadávat na tmou.

Martina Šimkovičová: Přesně. Anebo sedět doma a neudělat vůbec nic. A jenom si stěžovat, že ta tma je hnusná a odporná.

Martina: Paní ministryně Martino Šimkovičová, moc vám děkuji za rozhovor. Děkuji vám za vaši otevřenost i za váš přístup, vážím si toho.

Martina Šimkovičová: Velice děkuji. Bylo to celkem náročné. Mezi tím mi volalo pár lidí, a já jsem velmi ráda za tuto příležitost, a že jste za mnou přijela, a mohly si popovídat. Kdykoliv jste vítaná.

Martina: Děkuji, vážím si toho.

Všechny příspěvky s Martina Šimkovičová

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Právě teď

